60e jaargang — Nº 102-103. Dit nummer bestaat uit 10 bladzijden. Zaterdag 27 December 1913.

Uitgeverij in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Aan onze lezers. —

Al onze geabonneerden ontvangen heden, als bijvoegsel bij den *Postrijder*, onzen jaarlijkschen plakalmanak, behelzende eene schoone fotogravuur O. L. Vr. Kerk voor het jaar 1877 voorstellende.

Nieuwjaars Prijsraadsel
van den Postrijder

Ik ben in den appel.
Maar niet in de peer ;
Ik zit bij de dame,
Maar niet bij den heer ;
'k Zit niet in het venster,
Maar wel in het raam.
Zegt, radertjes, zegt eens
Hoe is nu mijn naam ?

45 SCHOONE PRIJZEN

waarvan wij hieronder de lijst mededeelen, zullen tusschen de goede oplossers van dit Nieuwjaars Prijsraadsel uitgelot worden.

De uitloting zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Groote Markt, 37-39, Tongeren, op Donderdag 29 Januari, om 10 ure 's morgens.

In ons nummer van Zaterdag 31 Januari, zal de uitslag afgekondigd worden en in hetzelfde nummer geven wij het prijsraadsel voor de maand Februari.

Om te kunnen deelnemen aan onzen jaarlijkschen raadselprijskamp, moet men drie voorwaarden vervullen :

1° Geabonneerd zijn aan den *Postrijder*.

2° De abonnementsprijs voor 1914 betaald hebben.

3° De oplossing schriftelijk insturen vóór *Dinsdag 27 Januari*.

* * *

Wij herinneren aan onze lezers dat wij buiten dit jaarlijksch prijsraadsel, iedere maand een raadsel mededeelen, met vier prijzen, met telkens een *zakmurwerk* of een *wekker* als eerste prijs.

Dit jaar werden er aldus tien raadsels, met telkens vier prijzen afgekondigd, zoodat onze abonnenten **40 PRIJZEN** gewonnen hebben en met de 45 prijzen die aan ons nieuwjaarsraadsel verbonden zijn, maakt dit te samen

85 PRIJZEN

die door onze lezers kunnen gewonnen worden.

LIJST DER PRIJZEN
aan ons nieuwjaarsprijsraadsel verbonden.

Eerste prijs : eene prachtige schouwgarnituur.
2. Een spiegel.
3. Een lavaboservies.
4. Een remontoiruurwerk.
5. Een kollieservies.
6. Een wekker.
7. Een bierservies, bestaande uit karaf, glazen en draagbord.
8. Twee schoone vazen.
9. Keukenvoorwerpen.
10. Een kruisbeeld.
11. Petroollamp.
12. Ingelijst kunsttafereel.
13. Beeld van 't H. Hart.
14. Een prachtige scheuralmanak.
15 Damezakje in leder.
16. Een kistje van 25 fijne sigaren.
17. Heiligenbeeld.
18. Een pak chocolade.
19. Een geldbeugel (porte-monnaie).
20. Twee sierlijke cache-pots.
21. Een gebedenboek.
22. Geschiedkundige schets der stad Tongeren.
23. Album voor postkaarten.
24. 6 telloortjes.
25. Eene bierkan.
26. 6 vorken en 6 lepels.
27. Geschiedkundige schets der stad Tongeren
28. Kistje van 25 fijne sigaren.
29. Een geldbeugel (porte-monnaie).
30. Beeld van O. L. Vrouw.
31. Eene doos postpapier en enveloppen.
32. Een pak chocolade.
33. Een inktkoker.
34. Een paternoster.
35. 100 visietkaartjes met naam van den prijswinner.
36. Kistje van 25 fijne sigaren
37. 6 tafelmessen.
38. Beeld van den H. Jozef
39. Een lotospel.
40. Een prachtige scheuralmanak.
41. Twee cache pots.
42 Ingelijst kunsttafereel.
43. Een lotospel.
44. 50 visietkaarten met den naam van den prijswinner.
Een doos luxe papier en enveloppen.

MENGELWERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

MOEDERTROTS

DOOR

Paul de GARROS

1ste VERVOLG

En, moet ik het u nog zeggen, mijn waarde Octave, dat terwijl mijne vooroordeelen weken, mijn hart door een nieuw gevoel werd aangegrepen ?

Hilda bezat alles om mij te bekoren : eene uitnemende schoonheid en eene hoogere ontwikkeling.

Zij kon over alles meepraten : over kunsten en wetenschappen, aardrijkskunde en geschiedenis. Zij sprak de meeste talen van Europa. En, wat haar het meest bevallig maakte : zij wendde hare groote kennis aan, zonder de minste verwaandheid. Heel natuurlijk, als van zelf, sprak zij over al die dingen. 's Avonds, bij het schieden, besloten wij elkander weer te zien.

« Zij bleef inderdaad nog twee maanden te Parijs, daar de keizerin, aan wie zij voorgesteld was, haar nog eenigen tijd in haar gezelschap wilde behouden.

Gedurende dien tijd hadden wij meer dan eene afspraak. Zekeren dag, toen ik haar liet verstaan, dat ik gaarna het land zou willen zien waar zij geboren was en waar zij hare jeugd had doorgebracht, antwoordde zij eenvoudig : « Wij zullen vertrekken, wanneer ge het wilt. »

(*) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres*, van Parijs.

's Anderendaags waren wij reeds op weg.

Hoef ik u te vertellen wat die reis was ? Een enkel woord zal u mijn indruk weergeven : « Het was een gedurige bekoring ».

Van uit Weenen voeren wij den Donau af.

Na de bijzonderste steden, die wij op onzen tocht ontmoeten, bezocht te hebben, hielden wij stil te Pakuka.

Daar, aan de boorden van de Karas, was zij geboren. Zij wilde mij de oude burcht laten zien, thans heelemaal vervallen, waar zij in hare kinderjaren geleefd had. Wij kwamen op die plaats aan na eene wandeling van drie uren, door eene woeste landstreek. Toen zij met mij het oude verweerde landgoed, dat veeleer een slot uit den tijd der Middeleeuwen geleek, bezichtigd had, sprak zij :

— Dat was vroeger de zetel van een doorluchtig en machtig geslacht. Mijne voorouders, de graven Sadoski, stonden op gelijken voet met de koningen van Hongarie. Door hun groot fortuin en de macht die zij verworven hadden in de oorlogen tegen de Turken, waren zij een der eerste vassalen van het rijk en bekleedden eene voorname plaats in den Raad der Edelen.

« Hun glans verdoofde echter op het einde der XVIIe eeuw, toen de Turken het land overrompelden en Weenen innamen, waaruit zij gelukkiglijk weer door Jan Sobieski verdreven werden.

» In dien strijd werd het hoofd der toenmalig heerschende familie, Mathias Sadoski gedood. Als eenige erfgenaam het hij een minderjarigen zoon na. Deze kon, door gebrek aan geld, het huis zijn vroegeren luister niet teruggeven.

» Inderdaad had Mathias, alvorens te vertrekken het grootste deel van zijn fortuin verborgen in een der onderaardsche kelders van het kasteel. Hij wilde dien schat aan de roofzucht der Turken onttrekken. Het geld werd echter nooit teruggevonden.

Ik moet bekennen dat ik bij dit verhaal onwillekeurig dacht aan de vertelsels uit « Duizend en eenen nacht ». Ik glimlachte.

Hilda, verdiept in hare herinneringen, lette er echter niet op. Zij vervolgde :

— Ook ben ik slechts eene bedelares in vergelijking met wat ik zou moeten zijn.

— En hebt gij nooit getracht dien schat terug te vinden, vroeg ik met een zweem van ironie.

— Zeker, antwoordde zij, maar het mocht niet baten. Het is het geheim der toekomst.

Door die evocatie van vervlogene tijden en den indruk der huidige omgeving eenigszins ontsteld, bleef ik eenige oogenblikken onbeweeglijk staan. Instinktmatig dacht ik aan dien vroegeren luister aan den heldenmoed, alles verwonden met de onverbiddelijke vlucht der jaren.

De stem van Hilda wekte mij uit mijne droomerijen op.

« — Mijnheer Larcher, sprak zij, sedert ik weer ben en ik alleen op de wereld rondloop, zoek ik een man, die mij verstaan kan. Zijt gij die man ?

Een lichte siddering doorvoer heel mijn lichaam en fluisterend zei ik :

— Ik geloof er toe gekomen te zijn. Waarschijnlijk...

— Goed, onderbrak zij. Wanneer het uw gedacht is, zoo is het ook het mijne... Ik stel u dus voor, mij als uwe vrouw te nemen.

Dit voorstel, geuit onder zulke omstandigheden, bracht mijn geest in de war. Ik kon eerst niet antwoorden, doch in eene plotselinge opwelling van liefde vatte ik haar hand :

— Hilda, ik houd zoo innig veel van u, zei ik. Mijn schoonste droom wordt werkelijkheid.

— 't Is goed, zeide ze lachend, dat Gods wil geschiede.

Na eenige oogenblikken van stilnadenken vervolgde zij :

— Wij zullen naar gindsch dorpje gaan aan den voet van den heuvel. Daar woont nog de priester, die mij gedoopt heeft ; die zal ons ook in den echt verbinden.

Ik keek haar verwonderd aan. Die handelwijze kwam zoo weinig overeen met onze gebruikelijke vormen in zaken van zulk gewicht, als het huwelijk. Maar als Hilda gesproken had moest men buigen. Ik stemde dus toe.

Ik hield me nochtans voor, ons kerkelijk huwelijk — de eenige formaliteit die in Hongarie werd vereischt — te laten nettigen bij onzen terugkeer in Frankrijk.

's Anderendags was Hilda mijne vrouw voor God.

Veertien dagen later waren wij te Parijs terug, en toen ik er aan dacht mijn voornemen ten uitvoer te brengen, weigerde Hilda beslist.

Daar ik haar ontembaar karakter kende, drong ik niet verder aan. Ik dacht haar later wel te zullen overhalen als zij beter met onze levenswijze zou vertrouwd zijn.

Weken, maanden verliepen en altijd waagde ik het nog niet, haar over mijn besluit te spreken.

Een jaar ging voorbij.

Hilda schonk mij mijne kleine lieve Jeanne. Bij deze gelegenheid en gebruik makende van de gunstige omstandigheid, waagde ik het weer eens aan te dringen ; doch zij bracht mij tot zwijgen door zulk een beslist afdoend antwoord, dat het geen tegenspraak meer duldde.

— Eugène, zei ze, het kind draagt uw naam, zooals gij het verlangt, niet waar ? Ik ben, ik zal altijd uwe vrouw zijn, God weet het, en dat is genoeg. Vraag mij niets anders. Wat geef ik om die plichtplegingen ?

Als ik mij vrij gemaakt heb van de wetten die mijn land beheerschen, dan is het niet om aan de uwe te gehoorzamen. De Sadoski's hebben nooit ander meester gekend dan God. Dat is hun leus. Ik zal er getrouw aan blijven. Neem me zooals ik ben en laten we daar nu niet meer over praten. »

Ik tweeg, zonder me nochtans gewonnen te geven ; drie maanden later drong ik weer aan.

Dat bekwam me slecht. Ditmaal antwoordde Hilda niet.

Gekwetst in hare fierheid, richtte zij op mij hare vurige oogen. Zij ging nog even haar dochtertje omhelzen dat in haar wiegje sliep, ver trok toen, na mij eerst nog koel en met een zweem van miaachting begroet te hebben.

Sedertdien — dat is nu vier en half jaar geleden — heb ik haar nooit meer gezien. »

Eene korte stilte volgde op die woorden. Na eenige oogenblikken vervolgde Eugène :

— Ziedaar heel mijne geschiedenis. Gij ziet, mijn waarde vriend, hoe treurig ze is, en al die droeve herinneringen kunnen mij voorzeker niet verlichten.

Octave, met tranen in de oogen, had het kleine kind weer in zijn armen genomen en kuste het teeder.

— Arme kleine, mompelde hij, tweemaal weeskind !.. Doch, vrees niets, ik zal over u waken. Ik houd reeds van u alsof ge mijn kind waart ; ik zal uw vader zijn, uw goede vader...

— Neen, ge zijt mijn vader niet ! riep zij uit ; daar is hij !

Zij vluchtte uit de armen van Octave, en sprong op de knieen van den jongen advocaat.

Dat was de genadeslag voor zijn moed, die reeds aan 't wankelen was.

— Mijn dochtertje, mijn lief klein dochtertje !

Meer kon hij niet zeggen.

Hij verborg zijn aangezicht in de lokken van zijn kind... Wie zou er, bij zulk schouwspel, woorden van troost kunnen vinden om iemand op te beuren en aan te moedigen ?

De Chesnay wilde het zelfs niet beproeven ; hij ook liet zich meeslepen door de ontroering, en, het hoofd geb gen, bleef hij roerloos staan. Zijne oogen vulden zich met tranen.

Eindelijk rukte Eugène Larcher zich los uit die omarming.

— Er moet een einde aan komen, zei hij, ik zou een lafaard worden... De marteling, die ik te verduren heb, is te wreed. Octave, ik smeek er u om, maak haar zoo kort mogelijk.

Hij naderde zijn vriend en fluisterde hem in 't oor :

— Ik zal weggaan alsof het om eene boodschap was. Blijf bij Jeanne, tracht haar te verstrooien en vertel haar dat ik dadelijk terugkom... En dan... Handel dan naar goeddunken ! Waak op haar ! O ! waak op haar ! Vergeet niet dat, wat ik u toevertrouw, het kostbaarste is wat ik op de wereld bezit.

De jonge advokaat wilde de deur openen.

— Paatje, Paatje ! riep het kind, terwijl zij zich om zijne beenen vastklampte. Ik wil met u mee !

— Neen, liefste, ik kan u niet meenemen, maar wees gerust, ik kom dadelijk terug.

— Is 't zeker waar ?

— Ja.

Eugène kuste lang en innig zijn aangebeden kind en verdween dan, na van verre zijn vriend vaarwel gewenscht te hebben.

Mijnheer de Chesnay, door de ontroering gebroken, liet zich op een zetel vallen en dacht gedurende een oogenblik slechts aan zich zelven en aan zijn leed.

Dan, zich plotseling de zware verantwoordelijkheid herinnerend, die hij op zich had genomen, trad hij op de kleine Jeanne toe, die zachtjes weende.

— Ge moet immers niet ongerust zijn, lieve kleine, uw paatje gaat aanstonds komen... Kom, willen we samen wat in dat prentenboek kijken ?.. of liever naar de voorbijgangers ?.. Kijk, ginder dien dikken mijnheer, zie eens hoe warm hij het heeft !...

Hij trachtte haar geestje af te leiden, alhoewel hij het wel voelde dat alles nutteloos zou zijn. In waarheid wilde hij het kind beter beschouwen en het zelf doorgronden.

Plotseling zuchtte hij :

— Ja, dat is wel beeld harer moeder, het levende beeld. Ha ! wat heeft mij die gravin Hilda doen lijden !... Ik vergeef het haar... Ik wist niet, ik kon niet weten... En zou ik mij wreken op hare dochter !.. Neen !.. Zulke lafheid ware monsterachtig .. Neen, ik vergeef...

M. du Chesnay stond op, streek met de hand over zijn voorhoofd om die nachtmerrie te verdrijven, en om zelf afleiding te vinden voor zijn treurige gedachten nam hij de kleine bij de hand en ging aan het venster staan.

— Naar Berlijn ! Naar Berlijn ! riep de voorvoerde menigte uit.

Ja naar Berlijn, herhaam Octaaf op bitteren toon.

God moge het verhoeden, dat onze vijanden niet eerder naar Parijs komen. Ha ! De dwaasheid van een oorlog !

— Waarom komt Paatje niet weerom ? vroeg het kleine meisje. Hij zou toch dadelijk terug zijn ?

— Men zal hem misschien langer opgehouden hebben, dan hij wel vermoedde. Wilk we hem te gemoet gaan.

— U weet dus waar hij is ?

— Wel zeker. Ga aan de meid vragen of ik u wil aankleeden. Dan kunnen wij gaan.

Jeanne liep naar de keuken en toen zij klaar was, kwam zij al lachend het salon binnen. Haar leed was voorbij.

— Kom nu, laat ons Paatje tegemoet gaan, zei ze en ze nam Octaal bij de hand.

Een rijtuig stond voor de deur. Zij stegen er in en vertrokken dadelijk.

Een half uur later hielden zij stil voor de gare de Lyon.

(Vervolgt.)

Zalig Nieuwjaar

Waarde lezers en lezeressen, binnen korte dagen loopt het jaar 1913 ten einde en treden wij een nieuw jaar in.

Bij het intreden van het jaar 1914, roept de POSTRIJDER nogmaals u allen zijne hartelijkste wenschen toe : Zalig Nieuwjaar, heil en zegen en voorspoed in hetgeen u het duurbaarste, het belangrijkste, het gelukkigste is.

Snel vliedt de tijd voorbij en niets vermag hem in zijnen loop te stuiten. Het baat ons niet de vervlogen dagen te betreuren. In de toekomst moeten wij zien ; daarin ligt onze hoop, onze zege, onze rust, ons geluk.

Laat ons dan moedig het nieuwe jaar intreden, met het voornemen kloek aan te werken voor onzen eigen welstand en voor het welzijn der samenleving.

Hebben wij tegenspoed beleefd, laat ons niettegenstaande manhaftig het hoofd verheffen, ons versterken tegen het noodlot, kampen, strijden, woeten om hooger, immer hooger te komen.

Zijn wij gelukkig geweest, laat ons niet op onze lauweren rusten, doch werken wij immer voort om ons en een anders geluk te bevestigen.

Wij wenschen dan iedereen, volgens de oude, vlaamsche en christene gewoonte, een Zalig Nieuwjaar ! Dat zegt alles : geluk voor uw lichaam, uwe gezondheid, uw tijdelijk leven, uwe familie, uwe kinderen, uwen handel. En zalig voor uwe ziel, voor uwe geestelijke en eeuwige belangen.

Zalig Nieuwjaar, aan u, over wien het leven reeds den killen sneeuw der jaren heeft gestrooid, en ook u, die de toekomst tegenlacht door de stralen der lentezon van uwe prille jeugd.

Zalig Nieuwjaar, voor u, huisvaders en huismoeders, die tobt door de kommervolle dagen heen, bekommerd met den dag van morgen, angstig om het lot uwer kinderen, om hunne gezondheid, om hunne toekomst. Moge de Heer u vrede schenken, troost en voorspoed !

Zalig Nieuwjaar, voor u, kinderen, die aog slechts aan spelen denkt, en voor wie de sluier der toekomst misschien nog zooveel zuchten verbergt ; leeft gerust onder het oog uwer ouders, uwer oversten ; leeft vrij van allen weemoed en alle voorbarige levensangsten. Speelt, gehoorzaamt, werkt en bidt, opdat uwe latere leeftijd u geharnast vinde tegen de boosheid en het ongeluk.

Dat dit nieuwe jaar de gezondheid van uw lichaam verfrissche en den wil uwer ziel versterke.

Zalig Nieuwjaar, voor u, winkeliers en nijveraars. Wij wenschen u geluk en voorspoed in uwen handel en in uwe ondernemingen.

Aan onze brave landbouwers wenschen wij een voorspoedig jaar en eenen overvloedigen oogst ; aan de werklieden overvloed van werk om onbekommerd in de noodwendigheden van hun huisgezin te kunnen voorzien ; aan de armen en gebrekkigen wenschen wij dat liefdadige rijken hun lot zouden verzachten.

Aan onze politieke vrienden wenschen wij de eendracht in hunne werking, om de katholieke zaak nog lang schitterend te doen zegepralen.

Aan onze katholieke stads- en gemeentebesturen voorzichtigheid en wijsheid, om zooveel mogelijk tot algemeene voldoening de belangen van allen te bevorderen

Aan ons katholiek Staatsbestuur, met den nooit volprezen Baron de Brocqueville aan het hoofd, wenschen wij een langdurig en krachtig bestaan, om tot welzijn van ons geliefd vaderland nog menige jaren het bestuur en de lotsbestemming van België in voorzichtige doch krachtvolle handen te zien.

Aan onze eerweerde geestelijkheid, wenschen wij, dat in verhouding van hare zelfopoffering ook 't vertrouwen des volks toeneme, en zij zich in de medewerking moge verheugen van wijze en edelmoedige herten, die, door geboorte, talent of rijkdom in hooger aanzien staande, aan de opbeuring des volks kunnen medehelpen.

En aan onze abonnenten, aan onze lezers en lezeressen, wier getal nog immer met de jaren aangroeit, wenschen wij heil en voorspoed op alle gebied, en vooral aanhoudend genoegen bij het lezen van ons blad.

De POSTRIJDER zal zich blijven beijveren om allen oo goed mogelijk te voldoen, en wekelijks hun eenige aangename uren te bezorgen.

Dus, nogmaals, aan allen :

Een zalig en voorspoedig Nieuwjaar !

Zalig Nieuwjaar.

Blij groot en klein, van mond tot mond,
Gaat thans de blijde heilwensch rond :
Een zalig Nieuwjaar !
Zoo wenschen vriend en bloedverwant,
Zoo wenschen rang en stand
Handdrukkend aan elkaar.

En de «Postrijder» ook doet mee.
Gij kent zijn wensch, zijn hartebeé,
Getrouwe lezersschaar.
Met korte woorden maar oprecht,
Zij U de heilgroet toegezegd :
Een zalig Nieuwjaar.

Waakt ouders, in dees droeven tijd,
Met meerder zorg en grooter vlijt
Op 't u geschonken kroost.
Hoe beter gij uw kinderen voedt
Door les en voorbeeld in het goed,
Te grooter is uw troost.

Weest, kinderen, als Tobias' Zoon,
Van kindsbeen af uw ouders kroon,
Door werkzaamheid en deugd.
Wie trouw zijn ouders mint en eert,
(Zoo werd door Christus ons geleerd),
Vin 't zegening en vreugd.

Dat God u 't zoete leven spaar,
Voor lijfs- en zielesmart bewaar'
En de onvrée van u weer' !
Waar vrede heerscht, daar zegent God
En strooit op 's menschen levenslot
Zijn ruimste gunsten neer.

Leest steeds de *Postrijder* getrouw
Van voor tot achter met uw vrouw
En kinderen te gaar ;
Behoudt als vriend hem aan uw zij
Dan is dit jaar voor U en mij
Een zalig Nieuwjaar.

De zeeveraars.

Met al den eerbied, die men verschuldigd is aan de rechten der minderheid, zegt het Handelsblad, moet men toch gelijk geven aan het volk, als het de oppositie in de Kamer, naar aanleiding van de schoolwet, aan een troep « zeeveraars » vergelijkt.

Want men moet toch erkennen dat er iets ongewoons voor te stellen is in het Parlement.

Zij staan daar te roepen en te schreeuwen dat die wet een schandaal is, dat het land er niet van wil hooren, dat de minderheid den volkswil zal doen eerbiedigen, enz., enz.

Welnu, verleden week is er dikwijls gestemd geworden ; de meerderheid der rechterzij is 16 stemmen en regelmatig werden de voorstellen der regeering aangenomen, of amendementen der oppositie verworpen met 22, 24, zelfs 28 stemmen !!!

Wat er uit besluiten ?

Dat de verontwaardiging van al die schreeuwers «gemaakt» is, dat ze er zelf geen woord van gelooven en dat een zeker gedeelte zich niet eens de moeite geeft van te komen stemmen.

De «zeeveraars» hangen niet alleen het land de keel uit maar ze gelukken er niet eens in hunne vrienden naar de kamer te doen komen.

Waarom dat zeeverkraantje al niet lang is toegedraaid, vragen zich al de burgers al, die het eens zullen zijn met M. Wauwermans, die maandag in de Kamer de volgende vaststelling kon doen :

« Verleden week was er sprake van eene politieke wet : allen waren wij hier ? Heden is er sprake van eene gewichtige economische kwestie, welke het levensbelang der natie treft : en zie ? Slechts enkelen zijn op hunnen post ! »

't Is waar, maandag besprak men maar de begrooting van 's lands middelen en dan blijven de leden, die zich voor de Schoolwet niet deraangeeren, en dan moeten weteegeven, dat het groote filosofen zijn.

LASTERAARS AAN DEN SCHANDPAAL.

Men herinnert zich nog het vonnis door de Leuvensche Rechtbank uitgesproken tegen *De Wacht* van Thienen, die, tijdens den kiesstrijd van 1910, de aandeelhouders der Aan- en Verkoopvennootschap van den Boerenbond had aangevallen.

Ter gelegenheid der Wetgevende kiezingen van 1912, - 't is immers dan dat zekere mannen voor de belangen van den boer optreden, — werden opnieuw, door politiekers, allerhande leugens uitgebazuind over voorgeoemde Aan- en Verkoopvennootschap en de zoogezegde winsten door hare aandeelhouders opgestreken.

Den 5 Mei 1912, verscheen in het blad *De Verbroedering*, van Audenaerde, een hevig artikel dat voor titel droeg : « Wraakroepende Schande. »

M. Helleputte heeft den uitgever van dit blad voor de Rechtbank van Audenaerde gedaagd, die den lasteraar veroordeelde en o. a. het volgende in haar vonnis zegt :

« Aangezien de kwade trouw van den verweerder klaarblijkend is ;

» Dat inderdaad de besproken bilans en rekeningen van winsten en verliezen klaar en duidelijk bewijzen dat de aandeelhouders van den Boerenbond nooit meer ontvangen hebben dan een dividend van vier ten honderd voor de bevoorrechte aandeelen en drie en half ten honderd voor de gewone aandeelen...

» Aangezien het blijkt uit hovenstaande beweegredenen, dat het aangeklaagd artikel al de voorwaarden, voor den laster en den smaad vereisch, inhoudt ;

» Dat in 't toekennen der schadeloosstelling er dient rekening gehouden te worden met het gering getal afdrukxels op hetwelk *De Verbroedering* gedrukt wordt, enz.... »

M. Helleputte wordt gemachtigd het vonnis, op kosten van den uitgever van *De Verbroedering*, te laten drukken in drie bladen, naar zijne keus.

Eene veroordeeling per kiesstrijd ! Wie weet of zij er welhaast hunne bekomste niet van krijgen.

Eigenaardig uitzicht der Groote Markt te Brussel, waar een overgroot getal Kerstboomen verkocht worden.

Huldebetoon uit Limburg

aan den Wel Edelen Staatsminister

Joris HELLEPUTTE,

Minister van Landbouw en Openbare Werken, Volksvertegenwoordiger van Tongere"-Maeseyck

als antwoord

aan « Le Peuple » en « Le Soir » van Brussel, op de door hun verzonnen dagblad artikels over de koolmijnontginningen in onze Limburgsche Kempen.

Leve Helleputte !

Er is een man geroemd, geprezen
Van Limburgsch hei' tot aan het strand !
Op wien ons Limburg fier mag wezen,
Niet minder dan ons Belgieland !...
Een man door woord en daden vlaming :
Die onze vlaamsche taal beschut,
Dien wij uit hart en ziele eeren
Al zingend : Leve Helleputt' !

Hij blijft de fierheid onzer Kempen
Die hem voor d'eerste male koos ;
Hij is een man waar hij ook were,
Voor burger, boer, noch vlaming bloost,
Die voor ons rechten kloek durft strijden ;
Gekend is in de armste hut,
Wàar klein en groot thans luide zingen
Een dav'rend : Leve Helleputt' !

De Koning schonk hem zijn vertrouwen :
Hij riep hem in den Raad der Kroon !
Zoo kreeg den goeden heer Minister,
Het meer als welverdiende loon.
Den Staatsman dien wij in hem eeren.
Die zooveel deed voor 's landsman nut ;
Die moeten wij, 6 boeren, vieren
Al zingend : Leve Helleputt' !

Wij roemen ook in hem een' Kristen
Die onze Helleputt' steeds is ;
Den Kampioen voor 's Godsdienst rechten
Den strijder tegen dwang en list !

Wij scharen ons blij aan zijn' zijde
Wij roepen strijdend : ja het mut ;
De katholieken blijven boven,
En leve onze Helleputt' !

« Le Peuple » en Le Soir » van Brussel
Die immer azen op de schand.
Die schreven : « Helleputte is meester
Der Mijnen van het Kempenland ! (!) »
Zij zochten groot schandaal te maken
Met veel lawijt en grof geschut ;
Maar heel hun prul die viel in 't water
En boog in eer blijft Helleputt' !

BUITENLAND

Duitschland

De stad Posen is in opschudding gebracht door eene vreeslijke misdaad in de hooge Poolsche wereld. Zaterdag morgend rond 4 ure, heeft graaf Mielzunck, volksvertegenwoordiger, in het kasteel van Kebnitz zijne echtgenoote, geboren gravin Botocha en graaf Mioncruski die bij te samen aantrof, met revolverschoten gedood.

Onmiddellijk na de misdaad is de dader per automobiel in volle snelheid weggereden.

Ziehier een paar bijzonderheden over graaf Mielzynski, die zijne vrouw en zijn neef heeft neergeschoten :

Achttien jaar geleden poogde de graaf zelfmoord te plegen, omdat zijne aanstaande vrouw hem een blauwtje had laten loopen. Aan de long geraakt, genas de graaf echter, doch zijn gezondheidstoestand bleef wel wat geschokt.

Het gezin was slechts de eerste jaren van het huwelijk gelukkig. Daarna scheidde men herhaaldelijk om dan toch weer bij elkaar te komen. De laatste scheiding had drie jaar geduurd, en eerst zes weken geleden, had de verzoening plaats.

De graaf werd in voorloopige vrijheid gelaten.

— DE BALLON «DUISBURG» KLOPT ALLE WERELDRECORDS. — EENE BEWOGEN LUCHTREIS. — De Duitsche ballon «Duisburg» van 3600 kub. m. inhoud, was Zaterdag 13 December om 4 ure 's namiddags te Bitterfeld, in Duitschland opgestegen met drie luchtreizigers, waaronder M. Kaulen, die de ballon stuurde.

Deze luchtreis was zeer bewogen. De ballon werd door den storm boven Odessa op de Zwarte Zee gedreven, waar hij door schildwachten werd beschoten, daar men de inzittenden aanzag voor spionnen.

De wind veranderde toen plotseling van richting en dreef de «Duisburg» in Noordelijke richting.